

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

KELLY HUNTER

Flirto kodas

9,99 Lt / 2,89 EUR 2014 lapkritis–gruodis

Vestai

Knygute.lt

Kelly Hunter
(Keli Hanter)

FLIRTO KODAS

Keturių knygų serija
"*Vestai*"
Antra knyga.

Versta iš Kelly Hunter,
Cracking the Dating Code, 2012
©Kelly Hunter, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

- © Giedrė Turan, vertimas iš anglų kalbos, 2014
- © Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012
- © Fotolia.com, viršelio nuotrauka
- © „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-03-0221-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Drovumas nebuvo besąlygiškas įvertinimas, bet jam gana artimas. Tai ir buvo visa problema. Popė, trečioji iš keturių Vestų vaikų, savo šeimos nariams niekada neprilygo pasitikėjimu savimi ir gebėjimu įveikti baimę. Tai nereiškė, kad ji buvo bailė, tiesiog jai labiau patiko skaityti knygas nei užsiiminėti parašiotizmu, ji buvo linkusi tyliai pasiduoti nei aistringai ginčytis. Tai nebuvo kokios blogybės, ir kai kurie žmonės tokį elgesį gal netgi laikytų protingu.

Žinoma, visada buvo tokių, kurie manė, kad Popė per daug drovi ir jai reikėtų šiek tiek dažniau atsitraukti nuo darbo, išėiti į viešumą ir susirasti naujų draugų. Tarsi nepakaktų jos mažo draugų ratelio, o susirasti naujų būtų taip paprasta.

Tomas buvo jos draugas. Matematikas-kriptologas ir įvairių projektų vadybininkas, turintis tiek pasitikėjimo savimi, kad užteko jiems abiem. Jis suprato kalbą, kuria Popė kalbėjo geriausiai, – kodus.

Be to, Tomas pasiūlė jai pasinaudoti savo privačia sala, kur ji galėjo ramiai, niekieno netrukdoma šifruoti kodus, ir už tai paprašė tik

vienos nedidelės paslaugos. Jis labai mielas – tai Popė mintyse kartojo sau, kai užlipo ant žvejybinio laivo *Marlinas III* denio ir kapitono paprašė gelbėjimosi liemenės.

Jis tikrai labai, labai mielas.

Štai taip ji sugrįžo į Australiją, savo gimtąją šalį, ir tik neilgas plaukimas laivu per atvirus Ramiojo vandenyno vandenys Popę skyrė nuo tikslo. Ji nusivilko švarką, užsidėjo gelbėjimosi liemenę, tada vėl apsivilko švarką ir visiškai nekreipė dėmesio į pralinksmedusį kapitoną. Ji ne itin mėgo vandenyną, o jie ruošėsi juo plaukti. Tad noras šiek tiek apsidrausti nėra jau toks blogas.

Saulė. Žydras dangus. Ramus vandenynas. Blizgantis didelis laivas, valdomas paties geriausio triukšmingos Kernso prieplaukos kapitono. Laivas su visa GPS¹ įranga ir radaru; kapitonas kelionės planą užpildė savo mažame kabinete stebint Popei ir padavė jį įstaigos vadyminei, o šioji prisegė jį prie lentos už savo

---

¹ GPS (angl. Global Positioning System) – visuotinė padėties nustatymo sistema, leidžianti nustatyti koordinates bet kurioje vietoje.

stalo. Apdairus vyras, kuris, kaip ir derėjo, ėmėsi reikalingų atsargumo priemonių.

Taigi kelionė prasidėjo gerai, bet staiga debesys ėmė slinkti greičiau, sustiprėjo priešpriešinės vėjas, tad kelionė pailgėjo, tapo sunkesnė ir daug nemalonesnė. Neatrodė, kad kapitonas Melas būtų susirūpinęs. Aukštas ir liesas mėlynakis sportinės žvejybos operatorius pranešė, kad tai puiki diena plaukiojimui, o jis neturėtų klysti, sprendžiant iš to, kad jau dvidešimt metų dirbo šeimyniniam užsakomųjų laivelių verslui priklausančioje marlinų² žvejybos srityje.

Vienintelis dalykas, kėlęs kapitonui nerimą, buvo vieta, į kurią reikėjo nuplaukti.

- Sebas žino, kad Jūs atvykstate, tiesa? - paklausė jis nežinia kelintą kartą.

- Taip, - kantriai atsakė Popė. - Žino.

- Niekaip negaliu su juo susisiekti.

- Žinau, - Melas kas dešimt minučių per radijo stotelę mėgino susisiekti su Sebastianu Reinu. *Turėtų būti kantresnis, Melai.*

---

² Marlinai – buriažuvinių šeimai priklausanti žuvų rūšis, paplitusi vandenynų atogrąžų zonoje.

Be to, Melas buvo žvejys, tad plaukdamas norėjo užmesti porą valų marlinams gaudyti ir įsprausti Popę į žvejybos kėdę, nes ji ir taip gana daug jam sumokėjo už paslaugą. Popė greitai privertė jį atsisakyti tokios minties.

- Ne, ačiū, - mandagiai pasakė ji. - Nesu didelė žvejybos atviruose vandenyse gerbėja, - ir bet kokios kitos žvejybos. - Skaičiau *Senj ir jūrą*, žinau, kaip viskas vyksta.

Melas nusijuokė ir pasakė, kad žvejybos procesas per tą laiką šiek tiek patobulėjo, bet jis nenorėjo jos versti, o po pusvalandžio kelionės galiausiai suprato, kad Popė tyliai išgyvena greitai augančios baimės priepuolį.

- Problemos dėl Sebo? - paklausė jis įdėmiai žiūrėdamas į Popę, kuri stovėjo taip arti, kiek tik galėjo, ir stengėsi nepažeisti savo arba Me-lo asmeninės erdvės.

- Kol kas ne, - atsakė ji. - Bent jau kiek žinau. Žinote, kaip kai kurie žmonės bijo aukščio? Taip aš bijau atvirų vandens telkinių. Žiūriu į vandenyną - o jis toks bedugnis, ir vienintelis kelias veda žemyn. Paprastai nekeliauju laivais, jei tik turiu kitą pasirinkimą. Deja, tai vienintelis būdas patekti į salą.

- Ar Sebas negalėjo atvykti pas Jus? - pa-

klausė kapitonas ir Popė, bailiai jam nusišypsojusi, pasislinko dar arčiau.

- Plaukiu tenai ne tam, kad susitikčiau su Sebu. Aš jo net nepažįstu.

Pasakiusi tai Popė nutilo ir kapitonas Melas, pakvietęs ją prisėsti ant kėdės šalia savęs, paprašė iš termosu įpilti jam ir sau po puodelį kavos. Tada jis ranka paėmė cukrų - senovišku būdu, tarsi ruošęsi duoti arkliui, - ir net nepaklausęs Popės įmetė tris gabalėlius į jos puodelį ir liepė gerti. Kapitonas mėgino užmegzti pokalbį, bet jie nerado bendrų temų.

Tada pamėgino įjungti muziką, bet jo skonis svyravo nuo sunkiojo metalo - tokio, kuris buvo naudojamas kareiviams *uždegti* prieš pradedant šaudyti, - iki švelnių baladžių.

- Taigi kuo Jūs užsiimate? - galiausiai paklausė jis. Tai buvo trisdešimt aštuntasis mėginimas užmegzti pokalbį.

- Kuriu matematinius kodus, - atsakė Popė. - Tai reikalinga norint apsaugoti internetinius veiksmus ir panašiai.

- Turite omenyje kriptologiją, - patikslino Melas ir nusišypsojo, kai Popė nustebusi sumirksėjo. - Kaip ir Tomas.

- Taip, - linktelėjo Popė. - Mes su Tomu dir-

bame kartu ir dabar turime bendrą verslą. Dėl to jis man ir užleido salą.

- Ar esate tikra, kad Sebas žino, jog atvykstate? - vėl paklausė Melas.

- Taip, - kadangi Melas nebuvo tikras, turbūt nepakenktų sužinoti šiek tiek daugiau apie atsiskyrėlį Tomo brolių. - Ar žinote ką nors apie Tomo brolių, ką ir aš turėčiau žinoti?

- Sunku pasakyti, - sumurmėjo Melas. - O ką jūs apie jį žinote?

- Žinau, kad jis turtingas, - pasakė Popė. - Žinau, kad jie su Tomu kartu nusipirko šią salą, o Sebastianas suprojektavo ir joje pastatė namą. O kuo jis užsiima?

- Kuo tik nori, - atsakė Melas. - Dažniausiai.

- Ar negalėtumėte kalbėti šiek tiek konkrečiau?

- Sebas - jūrų inžinierius. Jis vadovauja bendrovei, kuri prižiūri vandenyne esančias naftos platformas. Taip pat ji užsiima jų taisymu ir šalina įvairias problemas. Ar dabar jis vadovauja projektams iš salos, telieka tik spėlioti, - Melas savo sumanias mėlynas akis nukreipė į Popę. - Tu juk supranti, kad toje saloje be Sebo nieko nėra?

- Suprantu. Kiek žinau, šalia gyvenamojo

namo yra ir svečių namelis. Aš apsistosiu jame. Tomas sutarė su Sebu, kad namelis būtų viskuo aprūpintas. Tad nematau jokių problemų.

- Tuomet pabandyk pati su juo susisiekti.

Popė mielai sutiko išbandyti radijo ryšį - tai padės atitraukti dėmesį nuo beribio mėlyno vandenyno. Deja, kol laivas pasiekė salą ir prisišvartavo prie mažos dailios plūduriuojančios prieplaukos, jaukiai prisiglaudusios vaizdingoje pasagos formos įlankoje, jie vis dar nebuvo su niekuo susisiekę. Popės nervai buvo įtempti.

- Sebo keturratis čia, - pranešė Melas, Popės daiktų krepšį numetė ant prieplaukos ir vikriai iššoko šalia jo, tada apsisuko ir ištiesė ranką norėdamas padėti jai išlipti, bet Popė buvo užsiėmusi - nusiėmė gelbėjimosi liemenę ir apsilvilko palta. Ji suabejojo prieš suimdama ištiestą kapitono Melo ranką - tai buvo menkute abejonė, bet vyras ją pastebėjo. Joje nebuvo nieko asmeniško - Popei buvo būdingas atsargumas, bet ji lyg atsiprašydama nusišypsojo ir mandagiai padėjo už pagalbą.

Pirmiausia Popė pagalvojo apie žemę. Tvirtas ir stabilus pagrindas buvo vos už kelių žingsnių nuo prieplaukos.

Antroji mintis kilo dėl ankstesnės Melo pastabos.

- Sakei, kad Sebo keturratis čia?

- Štai ten, už laivų saugyklos.

- Kas yra laivų saugykla? - paklausė Popė žiūrėdama į ilgą, siaurą pastatą, kuris prasidėjo paplūdimyje ir tęsėsi gerus penkiasdešimt metrų virš vandens. - Atrodo šiek tiek griozdiška.

- Jūsų vietoje pasilaikyčiau šią nuomonę sau, - sausiai pasakė kapitonas Melas. - Ji tarnauja ir kaip sandėlis, ir kaip prieglauda nenumatytais atvejais. Palėpėje yra sulankstomoji lova, viduje - padoraus dydžio laivas ant specialių bėgių. Porą kartų esu čia prisiglaudęs staiga subjurus orui, - kas vyko ir dabar, pagalvojo Popė neramiai pažiūrėjusi į dangų.

- Susitarėme, kad paimsite mane lygiai po dviejų savaičių, tiesa? Arba anksčiau, jei su Jumis susisieksiu ir parinksime kitą tinkamą laiką. Aš sumokėjau, taigi dėl visko sutarta.

- Jūs užsakėte paslaugą ir už ją sumokėjote, bet viskas priklausys nuo oro sąlygų. Nors prognozės nežada nieko baisaus.

- Šie debesys Jums neatrodo baisūs? - paklausė ji.

- Ne, tai niekis, - kapitonas Melas įkišo ranką į kišenę ir išsitraukęs telefoną parodė ekrano užsklandą. - Štai čia - debesis.

Ne, Popė buvo tikra, kad tai buvo ciklono nuotrauka.

- Džiaugiuosi, kad neparodėte šios nuotraukos mums plaukiant. Ar buvote laive, kai tai nufotografavote?

- Taip.

Popė sudrebėjo.

- Geriau Jūs nei aš.

- Jūs tikrai nemėgstate vandenyno, tiesa?

- Ne. Net upės ir ežerai mane gąsdina. Bet man labai patinka pirtys.

- Turite omenyje dvidešimt centimetrų drungno vandens vonioje?

- Tai ne vonia, - Popė palto kišenėje susirado telefoną ir peržiūrėjusi nuotraukas atrado didingą rožių lapeliais išklotą balto marmuro pirtį, kurioje apsilankė viešėdama Turkijoje. - Štai čia - pirtis.

Melas prunkštelėjo. Popė nusišypsojo. Kapitonas Melas buvo visai nieko. Jis atgabeno ją čia sveiką ir gyvą.

Jie priėjo šonines saugyklos duris - dygliuotas metalines duris su milžiniška rankena ir

tokia pat įspūdinga spyna. Melas kumščiu garsiai į jas pabeldė. Jokio atsakymo. Tada jis suėmė rankeną ir durys atsivėrė.

- Jis labai patiklus, - pasakė Popė.

- Tikrai ne, - atsakė Melas. - Ei, Sebai!

Niekas neatsiliepė.

Jie apžiūrėjo saugyklą, taip pat vietą, kur ant bėgių buvo užkeltas blizgantis baltas laivas. Šeimininko nebuvo ir mažame netvarkingame kabinete.

Jie rado jį palėpėje veidu žemyn gulintį ant vienos iš sulankstomųjų lovų - tarsi būtų pasislėpęs nuo viso pasaulio.

Melas atsiduso. Popė tiesiog spoksojo. Ir ne tik todėl, kad jis buvo be marškinėlių.

Sebastianas Reinas buvo tikrai nemenkas vyras. Jo kojos karojo per lovos kraštą, o pečiai, rodos, joje neišsiteko. Džinsai dailiai aptempė jo įspūdingai raumeningus klubus, sėdmenys buvo standūs, apvalūs ir tiesiog idealūs. Galiausiai Popė pažvelgė į jo nugarą.

Įdegusi saulėje ir puikiai atitinkanti visas kūno proporcijas ji tiesiog hipnotizavo stebėtoją - stulbino odos žaismu ant nuostabiai išsivysčiusių raumenų. Dailininkus ir skulptorius sužavėtų Sebastiano Reino nugarą. Jie eitų iš

proto mėgindami atkartoti kiekvieną joje slypintį jėgos ir grožio niuansą.

Vienintelė protinga idėja buvo ta, kad Popė šį vyriško idealo pavyzdį irgi turėtų įsikalti į atmintį. Tam atvejui, jei kada nors nuspręstų imtis skulptūros ar dailės.

Arba ko nors kito.

Jo krūtinė sujudėjo ir iš tos nedidelės veido dalelės, kurią po susivėlusiais juodais plaukais galėjo įžiūrėti Popė, jis atrodė normalios spalvos.

Beveik tuščias butelis viskio gulėjo šalia lovos. Taigi, Sebastianas gyvas.

Tiesiog mirtinai girtas.

- Panele Vest, susipažinkite su salos šeimininku, - ironiškai pasakė Melas ir pasilenkęs niuktelėjo gulintį milžiną. - Sebas.

Sebas sudejavo. Tada sumurmėjo kažką apie tai, kad Melas dingtų, ir jo pavartoti žodžiai tikrai neatspindėjo gerų manierų.

Bet Popė buvo girdėjusi tokių ir anksčiau.

- Ei, Sebai! - riktelėjo Melas ir stumtelėjo jo petį. - Atvežiau tau siuntinį.

- Palik jį ant grindų, - sumurmėjo Sebas, o jo niūriai malonus ir nuo miego prikimęs balsas Popei sukėlė šurpuliukus....